

[Anton Christensen.]

givningen er, og jo mere Sandsynlighed der er for, at de arbejdsløse faar en Smule Understøttelse, des mere Sandsynlighed er der for, at de alle sammen melder sig, og da vi let kan blive enige om, at vi her i Landet har en ret udbygget Forsorg for de arbejdsløse, kan vi ogsaa nok regne med, at de, der har nogen Chance for at faa Understøttelse, under alle Forhold ogsaa sørger for at blive tilmeldt som arbejdsløse. Der er Lande, hvor de ikke har udbygget Forsorgen for de arbejdsløse, og som Følge deraf har de arbejdsløse ikke den samme Interesse i at blive meldt til Kontrollen, og derfor er det ofte saadan, at mange af de Folk ikke tælles med i de arbejdsløses Rækker. Naar man nu vil fortælle os, at det næsten kun er her i Landet, det er galt, saa passer det jo slet ikke, for hvis man tager den Statistik — og den er officiel — fra Maj Maaned 1938, ser vi, at Arbejdsløshedsprocenten, altsaa af de forsikrede Arbejdere, var i Danmark 17,5, hvorimod den i Norge var 24,5, i Holland 25,8. I Lande, som har en mindre velkontrolleret Arbejdsløshed, som f. Eks. Belgien, var den 13,1 og i Schweiz 11,5. Man har Lande som Polen og Tjekkosllovakiet, som ikke har Organisationer i samme Forhold, som vi har her i Landet, og ikke har den Arbejdsløshedskontrol, som vi har her i Landet. Man kan ikke inddrage Tallene derfra i en Sammenligning med Tallene hos os, fordi de ikke kan kontrolleres. Jeg ved ogsaa godt, at den Understøttelse, som man giver der, er ikke udbygget paa samme Maade, som den er her i Landet, saa heller ikke her er der noget brugbart Sammenligningsgrundlag. Vi ved, at de store Lande i Europa er inde i en Kaprustning, i hvis Industri man tager en umaadelig Masse Arbejdere ind. Vi ved, at Lande som Tyskland har Masser af Mennesker inde ikke blot til Militærudannelse og fortsat Tjeneste, men ogsaa som beskæftigede ved Fæstningsbyggeri og paa anden Maade, og at det i høj Grad har aflastet Arbejdsløsheden. Det samme kan man jo sige gælder Lande som Frankrig og England.

Dog er det ikke saaledes at forstaa, at de ikke har arbejdsløse. Jeg skal holde mig til de officielle Tal, som er tilgængelige. De viser, at Tyskland pr. 1. Juli 1938 havde 292 000 arbejdsløse, Frankrig 390 000 arbejdsløse. Italien har altid i den Tid, det har været muligt at faa en Statistik frem dernede fra, haft en fast Stab af arbejdsløse; man regner der med et normalt Ar-

bejdsløshedstal paa ca. 800 000, men de havde pr. 1. Juli i Aar 1 250 000 arbejdsløse. Det er Lande, som er inde i en Kaprustning, og som har Masser af Mennesker indkaldt til ekstraordinær Militærtjeneste og altsaa holder inde til denne Tjeneste Folk, som ellers vilde være ude paa Arbejdsmarkedet; det viser sig, at de alligevel har en stor Arbejdsløshedsprocent. Tager vi til Slut et Land som England, der i Dag er gaaet ind i en kæmpemæssig Oprustning, saa vil vi se, at det den 18. Juli — det er den sidste Statistik, jeg har set — havde en Arbejdsløshed paa 1 773 000 tilmeldte arbejdsløse eller 448 000 mere end ved samme Tid i 1937. Altsaa, i et Land med en konservativ Regering som England har man ikke forstaaet at finde de Midler, der kan bøde saa stærkt paa Arbejdsløsheden, at man derved kan bringe Tallene ned paa det, man ønsker.

Det er ikke min Mening at ville gøre Forsøg paa at pynte paa Forholdene her i Landet. Vi ved godt, at de er alvorlige nok, men naar man skyder Regeringen i Skoene, at den intet har gjort for at bøde paa Forholdene, saa er det langt fra rigtigt. Vi ved godt, at de Forhold, hvorunder Danmark lever, er ikke saadanne, at vi er selvbestemende i alle Henseender. Jeg gaar ud fra, at vi alle sammen kan blive enige om, at de erhvervsmæssige Forhold og Muligheder inden for den samlede Verdensøkonomi i høj Grad kommer til at præge vore Muligheder for at opretholde Beskæftigelsen. Men jeg mener, at naar man drøfter Arbejdsløshedsspørgsmaalet, skal man være villig til ogsaa om muligt at tage nye Ting i Betragtning og gaa nye Veje. Jeg kunde da tænke mig, at man i den nærmeste Fremtid, hvor man kommer til at beskæftige sig med Fabriklov og Arbejderbeskyttelseslovgivning, da i alt Fald i første Omgang tog Sigte paa de Virksomheder, som i Kraft af, at de er døgnrevne, har opnaaet Dispensation fra Loven om 8 Timers Arbejdsdag, og som nu kører med $5\frac{1}{3}$ Timer. Det er de Industrier, som bedst er i Stand til at bære en Forøgelse af deres Udgifter til Arbejdsløn. Det er dem, der udnytter deres Kapacitet fuldt ud i Døgnet 24 Timer, og hvis der skal være nogen Mening i Talen om Nedsættelse af Arbejdstiden inden for nogen Kategori af danske Arbejdere, maa det gælde dem, som arbejder i døgnrevne Virksomheder. Der er ikke det mindste i Vejen for, at netop de Virksomheder er i Stand til rent økonomisk at bære en Nedsættelse af Arbejdstiden, uden at det berører deres Økonomi paa følelig Maade. Der er